

tum acquisitos diminuit, vitiorum verò consuetudinem & habitus adauget, ac fervorem Charitatis paulatim extinguit.

CAPUT III.

De intentione sacris functionibus à Parocho præstendâ.

Lucerna Corporis tui est oculus tuus: si oculus tuus simplex fuerit, totum Corpus tuum lucidum erit si autem oculus tuus fuerit nequam, totum Corpus tuum tenebrosum erit. Matth. 6. Voluit Christus per hæc verba significare necessitatem sanctæ Intentionis in operibus nostris, sicut

passim explicant SS. Patres, intelligentes per Corpus ipsum opus, quod facturi sumus, per oculum verò finem & intentionem, ex qua procedere debet. Unde Richardus de S. Victore de Stat. intern. hom. *Quod est corpus sine vitâ, hoc est opus sine intentione bonâ, qualibet ergò actio quamvis bona videatur, quasi mortua judicatur, nisi per consilium ad intentionē bonam animetur.* Patet hoc in Jejunio, Oratione & Eleemosynâ apud eundem Evangelistam: Quæ enim opera commendantur, & mercedem habent in Tobia & Centurione Cornelio *Tob. 12. & Act. 10.* ea in Pharisæis reprehenduntur à Christo tanquam vacua & omni mercede supernaturai
in-

indigna. Nec alia discriminis ratio in Scripturis assignatur, quàm quod illi opera sua ex sancto quodam fine & intentione exercuerint, hi verò profanum & inutilem actionibus suis finem præstituerint. Habet scilicet se intentio ad opus, sicut radix ad arborem & illius ramos. de qua S. Paulus *Rom. II. Si radix sancta, & rami.* Possunt autem Parochi duobus ferè modis à debito actionum suarum fine & scopo aberrare: *Primò* si illas ad nullum omninò laudabilem finem referant, sed ex nuda consuetudine vel habitu operentur, aut certè ex intentione solùm naturaliter bonâ & honestâ, ne videlicet tanquam rerum suarum negli-

gligentes mulctari possint vel reprehendi. Et tales ordinariè in functionibus suis luridi sunt & perfunctorij, servientes solummodò ad oculum, & contenti, si munere suo utcunque ac secundùm externam speciem sint perfuncti. Secundo modo deviare possunt à recta intentione, quando sacris suis functionibus finem præfigunt planè malum & intentionem perversam, v. g. lucrum temporale, aut vanam hominum laudem & æstimationem. Qui duo fines valde multa Parochorum corrumpunt opera. Primus enim Sanctissimorum etiam Sacramentorum administrationi se insinuare solet, Alter verò ministerijs sacri Altaris, Cho-

Chori, & Suggestus infidiari non
crubescit. Porrò intentio per-
fectissima, maximè meritoria,
& securissima, quam Parochus
aliquis operibus sacris & indiffe-
rentibus præfigere debet, est illa,
quæ à Charitate DEI dimanat,
& ipsius Sanctissimæ voluntati
satisfacere, gloriam augere,
gratum ei obsequium præstare,
illique soli placere intendit: Ad
quam intentionem nos hortatur
S. Paulus 1. Cor. 10. cum ait: *sive
ergò manducatis, sive bibitis, sive
aliud quid facitis, omnia in glo-
riam DEI facite. & Coloss. 3. Omne
quodcunq; facitis in verbo aut in
opere, omnia in nomine Domini no-
stri Jesu Christi.* Dixi intentionem
illam esse securissimam, quæ
à Chari-

à Charitate DEI dimanat : do-
cent enim Authores non pauci
conformiter D. Thomæ ex Apo-
stolo *1. Cor. 13.* opera cujus-
cunque virtutis, quamvis ex
speciali motivo illius procedant,
non esse meritoria vitæ æternæ,
nisi à Charitate eliciantur,
vel imperen-
tur.

PARS